

DISPENSI, HI HA PRINCIPAL

CÒMEDIA EN UN ACTE

EN VERS

ORIGINAL DE

D. RAMÓN CABALLER Y SÁEZ

Preu: **UNA** pesseta

Barcelona, 1896 - Biblioteca de «Lo Teatro Regional»

CARRER DE LAS CABRAS, 13. 2°

THE HISTORY OF THE

THE HISTORY OF THE

DISPENSI, HI HA PRINCIPAL

COMEDIA EN UN ACTE
EN VERS

ORIGINAL DE

D. RAMÓN CABALLER Y SÁEZ

Estrenada en lo TEATRO ROMFA
en la nit del 29 Janer de 1895

BARCELONA
BIBLIOTECA DE «LO TEATRO REGIONAL»
CARRER DE LAS CABRAS, 13, 2º
1896

Digitized by the Internet Archive
in 2011, with funding from
University of North Carolina at Chapel Hill

<http://www.archive.org/details/dispensi>

*Al distingit poeta catalá
y Mestre en Gay Saber*

D. RAMÓN PICÓ Y CAMPAMAR

*dedica aquesta obreta en testimoni de
consideració y apreci*

L' AUTOR.

REPARTIMENT

Personatges	Actors
LLUISA	Sra. Parreño
ADELA	» Clemente (A.)
PASCUALA	» Blanca
CARLETS	Sr. Goula (H.)
ARTURO.	» Fuentes (F.)

Època actual

Ningú podrà representar, traduir ni reimprimir aquesta obra sens permís del seu autor.

D. Francisco Pérez Pol, director del *Arxiu Lirich Dramàtic*, Roig, 24. entressuelo, es l'únic encarregat d'aquesta obra y ab ell deurán entendres totes las empresas y societats particulars que vulgan representar-la.

Queda fet lo dipòsit que marca la llei.

ACTE ÚNICH

Saleta de confiansa. Una taula al mitj y al foro una cónsola y demunt un quinqué y un album de retratos. Cadiras de reps y un sofá. Porta d'entrada al fondo y portas laterals.

ESCENA PRIMERA

LLUISA y ADELA. (*Aquella ab vestit de casa, y la segona, de carrer. Las duas sentadas en lo sofá.*)

LLUISA Escolta, Adela, ja es hora de que prenguis un partit; perseguida dia y nit...

ADELA Per un tenorio que plora, que 't diu que m' estima tant, y al sé al meu costat, cucut, se queda lo pobre mut, com la fulla tremolant, sens declarar sa passió. Quin génit mes apocat! Vaja que no fa advocat sé tan curt.

LLUISA Ja tens rahó. Mes, apart d'aquest defecte, Arturo es jove que val; de carrera, molt formal, y que 't porta un bon afecte. Ademes de un tio seu ab qui Arturo s' ha educat, rich y vell y ja aixafat, será un dia son hereu.

ADELA Sí, ja sé que es molt simpátich, mes es tant ánima freda

- que 'm vol di algo, y 's queda,
á lo milló, tan apátich.
Mes, sabs que te l' Arturet,
ab tú, bona defensora.
- LLUISA Es que ja, amiga, n' es hora
de que s' acabi aquet plet. .
Ja comprens que no 'm convé,
sent jo una dona casada
del seu marit separada,
qu' entri aquí cap esparvé.
Desde 'ls banys de la Garriga
ahont ens trobavam los tres
aquet istiu, que m' ha pres...
- ADELA Pel seu compte, com amiga
que tú ets de ma persona,
puig que 'l pobre necessita
que 'l tirin de la levita
per dirigirse á una dona.
Mes, deixa l' Arturo en pau
que 't tinch que contá 'l que 'm passa.
Un nou tenorio!...
- LLUISA Ja es massa.
Dos aucells á un mateix cau.
Qui es ell?
- ADELA Un jove molt fi,
molt guapo, molt elegant,
mes, te un ayre de truan,
y atrexit com no 's pot di.
Porta bigoti y perilla,
ulls blaus, el cabell rissat,
y una piga en un costat
de la cara.
- LLUISA Si que, filla,
aquest home es tentador,
tan guapo, tan atrexit.
(Ap.) (Que 's tracta del meu marit
m' está dihent lo meu cor.)
Y ahont vas coneixe 'l galan?
- ADELA Veyent, farà una setmana,
lo «Duo de la Africana».
Seya al costat.
- LLUISA Endevant.
- ADELA Me va di que va enviudá
fa dos anys.
- LLUISA (Ah, trapassé!)
- ADELA Y al sabé que yo també
era viuda...

- LLUISA 'S declará?
- ADELA Ja ho crech, filla, tot seguit,
ab trenta mil juraments,
y perseguida ja 'm tens,
per ell, desde aquella nit.
Se passeja pe 'l carré
esperant surti al balcó,
y hasta molt me temo jo
que pugí al pis.
- LLUISA Ja pot sé
si es un home tan audás
com tu dius.
- ADELA Ab demasia;
pe 'l balcó y 'n mitj del dia
de pujar es molt capás.
- LLUISA Si que 'l socio es atrevit,
mes, confessa que t' agrada.
- ADELA Jo crech que aqueixa vegada
pert lo temps sense profit.
¡Fuig d' aquí! tan tarambana
y escoltarlo, no pot sé.
- LLUISA És llástima no pugueu fe
lo «Duo de la Africana.» *(Se sent lo timbre.)*
Mes, trukan; será l' Arturo.
- ADELA Mira avans per la reixeta
no fos l' altre.
- LLUISA Ara, ximpleta?
- ADELA Tot pot sé, jo t' ho asseguro.
*(Se 'n va Lluisa á mirá per la reixeta de la
porta y coneix al seu marit. Se 'n torna
á dins.)*
- LLUISA *(Ap.)* (Lo meu marit! Quin enredo!) *(En
Ay, filla! ja 'l tens aquí! veu alta.)*
- ADELA Ell mateix?
- LLUISA Jo crech que sí.
Rébel, tonta, que jo 'm quedo
detrás d' aquella cortina
per poderte dir després
lo que 'm sembla 'l feligrés.
- ADELA Lluisa, no armem burina.
- LLUISA Fes lo que jo 't dich. Pascuala?
(Cridant á la criada que surt á rebre 'l recado)
Si demana á la senyora
'l que truca, sens demora,
lo fas entrá aquí á la sala.

ESCENA II

Dits y CARLETS

- CAR. (*Ent.*) Als peus de vosté, senyora.
(*Ap.*) (Qué espera aqueixa ximpleta?
(*Per la criada que se 'n va á una senya d' Adela.*)
Ja estem sols! Avant, Carlets.
Uy, que n' es de guapa! Adela! (*En veu alta*)
- ADELA Quin descaro! Qui li ha dat permís?...
- CAR. Per pujar á véurela?
lo meu amor; jo estich cego desde que la vaig coneixe.
Tenint una cara aixís,
y dos ulls com dos estrelles,
y agradarme á mí las donas,
com vosté, tant salameras,
no estranyi que, com un ximple,
m' hagi enamorat de veras.
- ADELA Mes, jo no puch escoltarlo,
ni un moment; fora ocurrencia fe cas de quatre paraulas
y d' amorosas protestas
de qui, sense mes ni mes,
sens reparo, aquí 's presenta
anant á Roma per tot,
sense guardar conveniencias.
Sab que vosté es molt tranquil?
- CAR. Y vosté molt mona, Adela.
Tant si riu com si s' enfada,
que 'n val sempre de pessetas!
Ara que m' está mirant...
- ADELA Si no 'l miro, poca pena;
si estich esperant que acabi,
y s' en vagi.
- CAR. Tot depressa.
Ara que m' está mirant
ab un seny de dona ofesa;
ara que los seus ullets
aqueixas espurnas llensan,
sento que 'm creman lo cor
y la meva sanch encenen,
y sento tant que, ja sento

que... 'm sento aquí... á la voreta
de vosté... Séntis també. (*Se senta al sofà.*)

ADELA Tot seguit. Massa paciència
hi tingut per escoltarlo.

CAR. Y 'l que 'm falta encara, Adela.
Jo no surto ja d' aquí
sens que escolti mas querellas.

ADELA Y estarém tota la nit...

CAR. Com dos personas que tenen
d' arreglar un gran negoci.
Repari que porto pressa.

ADELA Jo no tinch qu' arreglar res.

CAR. Si, aquest risso que li penja.
(*S' aixeca en ademan d' arreglarli 'ls ca-
bells.*)

Permeti que 'l posi be.

ADELA No permeto; las mans quietas.

CAR. Está be, mes ara escolti,
que li vuy parlá de veras,
ab tota formalitat.

Mes no s' estigui aquí dreta;
sentis en lo meu costat;
li prometo sé de pedra.

ADELA Si tot lo que 'm puga dir
m' ho penso, y no m' interessa.
Ja es tart, y mes ximplerias
no vuy escoltar.

CAR. Paciència;
un poch de calma y acabo.
Jo viudo, vosté viudeta,
jove y guapa; jo un xicot
de bona pasta.

ADELA De veras?

Y molt formal y constant,
donchs al poch temps de viudesa,
s' olvida de la difunta,
y va d' altres al darrera.

CAR. Permeti que jo m' espliqui
y quedarà satisfeta.

Lo meu casament va ser
un enllás de conveniència.

LLUISA (*Ap.*) (Ah, traydor! si 'm vas fe l' os
uns tres anys, com un babioca.)

CAR. Lo va arreglá un capellá
un divendres de quaresma.
Ja veu, en dia de peix,
qué havia de sé? abstinencia

- d' amor y mimos tan magre
que... además, ma dona era
tan encullida, tan sossa.
- LLUISA (Ap.) (Sossa jo? Ay, poca pena!)
- CAR. Que badallaba de fástich
quan estava en sa presencia.
- LLUISA (Ap.) (Si surto ara 't confirmo
per las mentidas qu' inventas.)
- CAR. Quina diferencia ab ara
qu' estich en el cel.
- LLUISA (Apart.) (Apreta!)
- ADELA Donchs fassim prompte 'l favor
de tornarsen á la terra.
- CAR. Ab vosté, fins al infern.
Ja acabo. Un poch de paciencia.
Com li anaba jo dihent,
era ma mullé una fiera,
un génit de mil dimonis,
y gelosa; oh, si n' era!
- ADELA Tindria motius per serho.
- CAR. Li asseguro que no, Adela.
Perque 'm va trobá un retrato
d' una xicota...
- ADELA Y li sembla
qu' es poch?
- CAR. Era jo solté
quan me 'l va da l' Enriqueta;
una mossa com un sol.
Qué 'n vaig ballá de habaneras,
y quants gelats vaig pagá
á n' aquella modisteta!
Hem va armá per lo retrato,
la meva dona, tal gresca
que fins el sorts van sentirnos;
va sé una bona sarsuela.
Després, perque vaig aná
al ball de la Candelera,
's va presentá al Liceo
ab un dominó cuberta,
armant una sarracina
á la meva infelís *pareja*,
que va habé desmays y plors,
y agafantme del bras ella,
'ns vam aná cap á casa.
Ja 's pot pensá quina escena!
Jo que pensaba sopá
ab quatre amichs...

- ADELA Quin tronera!
- CAR. Véurem á casa, en dejú,
y com un reo en capella.
Ja veu quinas distraccions!
- ADELA Per sa culpa.
- CAR. Per la d' ella.
- ADELA Qui li feya ser gelosa?
- ADELA Vosté, per las sevas tretas.
Quin estornell que ni ha!
- CAR. He cambiat ja molt, Adela.
Ademés, vosté es molt guapa,
y la... difunta, molt lletja.
- LLUISA (Ap.) (Ara sí que t' esgarrapo!
Lletja jo? y 'm deyas: «nena,
que n' ets d' hermosa, ma vida,
serafi, ma blanca estrella;
y fentme petons, granuja,
rendit á mos brassos queyas.»
Tal ofensa no 't perdono.)
- CAR. Deixém en repós á ella,
que ja m' ha deixat tranquil,
y díguim, ara, que pensa.
- ADELA Penso que basta de broma.
(Ap.) (Si l' Arturo aquí 's presenta
com acostuma...) Que ja es hora
que acabi aqueixa comedia.
Jo tinch compromisos serios.
- CAR. Un rival qué vosté espera?
- ADELA Y encara que fos aixís,
qué n' ha de fe?
- CAR. Y ho contessa!
Díguim qui es aquest home
que 'm fa sombra, digui, Adela.
- ADELA Lo que li dich, que se 'n vagi.
- CAR. Me 'n vaig per fe centinella
aprop d' aquí, y si l' atrapo...
- ADELA Se 'l menja viu.
- CAR. Sí, de veras.
- ADELA A no sé que la oració
se torni, pot sé, á la inversa.
Bona nit.
- CAR. Prompte jo torno,
y portaré las orellas
d' aquest rival tan odiós.
- ADELA Si no es al revés.
- CAR. (Anantsen.) Dolenta!
(Se 'n va y entra la Lluisa.)

ESCENA III

LLUISA y ADELA

- LLUISA Ja es fora aquet tipo?
- ADELA Sí.
- LLUISA Vaja, noya, que tens sort.
Un home tan seductor!
- ADELA Tan poca solta.
- LLUISA Vols di?
- Oh! y qu' es guapo 'l de la piga.
Desbancat el pobre Arturo.
- ADELA No ho creguis. Jo t' asseguro...
Mes, dígam, ma bona amiga
l' impressió que t' ha causat.
- LLUISA Vols que 't parli sens passió?
Aquest tipo 'l conech jo.
- ADELA Qué dius ara?
- LLUISA La vritat.
Es un amich d' en Carlets..
- ADELA Del teu marit; qué dius ara?
- LLUISA Si, sí; la mateixa cara
y també 'ls mateixos fets.
Son mol amichs, camaradas
d' aventuras y d' orgías;
anavan junts tots los dias
buscant las donas casadas,
las viudas y las solteras.
Qué 'n feyan de feyna 'ls dos!
- ADELA Si que es un tipo preciós.
- LLUISA Un parell de calaveras
que no tenen desperdici,
ab una barra qu' espanta;
poden cantá las quaranta
al mes curtit en lo vici.
- ADELA Y sens dupte aquet mussol
al teu home esgarriaba.
- LLUISA Ca! si no hu necessitaba;
sabia volá tot sol.
- ADELA Y es viudo?
- LLUISA Jo crech que no.
Casat, noya, y ben casat,
si tal cosa no he somiat.
- ADELA Ah, pillo, murri. traydó,
y hem feyas la cuca mona!

- Torna tú aquí, ja veurás
de lo que soch jo capás.
- LLUISA No t' hi encaparris, no, dona.
Si torna, deixal per mí;
entre las dos, t' asseguro
que 'l posém en un apuro
y no sabrá com sortí.
Adela, de l' emboscada
que l' hi armém... Ja patirá.
(Ap.) (Així lo pillo sabrá
que tinch la má ben pesada.)
Avuy soparás ab mí
y esperarém l' Arturet.
Aquest sí que 's ben discret
y ve á véuret ab bon fí.
- ADELA Donchs, déixam pujá al meu pis
á mudarme lo vestit.
- LLUISA No triguis.
- ADELA No, tot seguit
torno á sé aquí. Son las sis.
(*Mirant lo seu rellotje.*)
- LLUISA Adeu, venturosa amiga
á qui dos li fan l' aleta.
- ADELA T' en regalo un, Lluisseta.
- LLUISA (*Rihent.*) L' Arturo?
- ADELA (*Anantsen.*) No, 'l de la piga.

ESCENA IV

LLUISA, ARTURO y PASCUALA

- LLUISA Veig que 'l meu marit segueix,
com sempre, tan calavera;
no ha cambiat gens, ni una mica.
Mes, noy, ja ha arribat la meva;
ja 't tallaré jo las alas.
Diu lo murri que soch lletja!
Lletja, jo? Diguin vostés! (*Al públich.*)
qué 'ls sembla la Lluisseta?
En farian rosegons
d' aquet pa? Ab tota franquesa,
no tinch bon ayre? Y la cara,
la vritat, senyors, que 'ls sembla?
Hi ha motiu perque 'n Carlets
hem fassi semblant ofensa?..
Que soch guapa? No, no tant,

mes, gracias per la finesa.

(Se sent lo timbre.)

Crech que trucan. Es l' Arturo.

Pascuala! *(Surt la criada.)*

PAS. Vaig, senyoreta.

LLUISA Si es l' Arturo, 'l fas entrá,
y com ell es de franquesa
vas posant la taula aquí.

Dos cuberts. L' Adela 's queda
á sopá. Obra la porta. *(Se 'n va á obri la
criada.)*
La taula 'n aqueixa pessa
perque están empaperant
lo menjadó.

PAS. *(Que ve ab l' Arturo.)* Senyoreta,
Don Arturo. *(Se 'n va y torna per parar taula)*

LLUISA Bona nit.

ART. Molt bona nit, Lluiseta.
Tota sola?

LLUISA Li sab greu?

Aviat baixará l' Adela
y soparém totas juntas.
La noticia, qué li sembla?

ART. Ja sab vosté, bona amiga,
respecte á aixó, mas ideas.

LLUISA Sí, ja ho sé; mes, home, animis,
diguí, d' un cop, lo que pensa.
Qué tem que s' el mengi viu?

ART. No, senyora.

LLUISA Donchs, depressa,
que ja á declarar-se tocan.

ART. Quan penso tot sol ab ella,
vinch resolt á declararme,
mes, al ser á sa presencia,
quan me mira fit á fit,
y la veig tan riallera,
penso que 's burla de mí,
y 'm quedo ab la boca oberta;
mes avuy jo li prometo
obrirli lo cor.

LLUISA A veura.

Ella ja sap son propósit,
y com bon amich l' aprecia;
qué 'ls falta per sé felissos?

ART. Un sí de sa boca bella.

LLUISA Donchs, endavant y á casarse.

ART. Sab que tarda molt l' Adela?

LLUISA Si fa un quart que s' en ha anat;

- tingui un xiquet de paciència.
- ART. Donchs, miri, vaig á buscá
uns dulces, y vinch depressa
si, mentres sopan vostés,
qu' estigui aquí. me permeten.
- LLUISA Permés, ab la condició
de que. acabat, á l' Adela
li confessi...
- ART. Sí, senyora;
no passo d' aqueixa vetlla.
- LLUISA Donchs, mentres vosté está fora
jo cuidaré las *croquetas*
que tinch al foch.
- ART. Hasta luego.
- LLUISA No tardi, qu' amor l' espera.
(*Se 'n va Arturo, y Lluisa se fica á la cuyna.*)

ESCENA V

(*La criada sola, acabant de posá la taula.*)

- PAS. Ja está la taula parada.
Quan vulguin podrán sopá.
Las olivetas, el pa. (*Se sent trucá.*)
La porta un' altre vegada?
Será la del tercé pis,
donya Adela, la viudeta.
Quin capet! Li fan l' aleta
dos mosquits. Aixís, aixís,
á parells, per escullí,
l' un morenet, l' altre ros,
y jo, ab bona cara y cos,
un tant sols, pobre de mí.

ESCENA VI

LLUISA, ADELA y CARLETS

- LLUISA (*Desde dins.*) No sents que truncan? Qué fas?
obra aviat y aquí vina.
(*Detrás d' ella en Carlets.*)
- ADELA Una altre vegada aquí?
- CAR. A buscá la meva dicha
aprop seu.
- ADELA No estich per orgas,

no l' he de escoltá ni mica.

(*Va á sortir y 's detura.*)

LLUISA (Altre volta 'l meu marit
al costadet de m' amiga?
Escoltem.)

CAR. Donchs, vinch resolt
á tot.

ADELA Ja passa de mida.
Que 's pensa que no se saben,
senyor meu, sas picardías?
Sí, senyó; vosté es casat,
un *granuja* de levita,
un calavera, un perdút;
fugi d' aquí, desseguida.

CAR. Vagi, senyora, abocant.
Que ne 's de çaya quan crida,
ab sa cara petonera
qu' encen de rosa la ira!
No 's deturi, digui, digui;
insultim, peguim, á micas
fassim, Adela, á bocins,
no 'n deixi un tros per reliquia,
que «manos blancas no ofenden»,
y vosté las te petites
y tan monas, tant y tant,
que á besarlas me convidan.

(*S' adelanta ab ademan de besarli la má.*)

ADELA Si s' acosta, li asseguro
que aqueixa má lo confirma.

CAR. Que 'n te poca de corretja!
No veu que vosté ja es viuda?

ADELA Qué vol di?

CAR. Que no li escau
lo sé tan esquerpa, filla.

Déixim besarli la má. (*Li corre darrera.*)

ADELA Surti d' aquí; desseguida.

(*Fuig; donant volta á la taula.*)

CAR. Qué veig! La taula parada,
y dos cuberts! Quina ditxa!
Ah! ja entench, sopa ab lo socio,
per aixó m' envia á dida;
mes no 'm moch, no, no senyora.
Aquí 'n aqueixa cadira
no si sentará ningú
mes que jo.

ADELA No 'm fassi riure.

CAR. Ho dich serio; aqui tots sols

soparém. Vol una oliva?
(N' agafa una que ella rehusa y ell se la menja.)

ADELA Lo que vuy, que no 'm mareji.
Prengui 'l sombrero.

CAR. No, filla.
No 's cànsi, qu' estich resolt
á sopá ab sa companyia.
Entre plat y plat veurá
lo que aquest home l' estima,
y bebent de tant en tant
acabará per sé amiga,
al véurem tan bon xicot
y quiet com si estés á missa.
Vaja, ja pot avisá
que serveixin.

ADELA Desseguida. (Ab ironia.)

CAR. Mentrestant m' entretindré
mirant l' álbun.

ADELA (Ap.) (La Lluisa
'm fa senyas. Qué m' acosti?) (S' acosta á
LLUISA (Chitón! noya, y aquí vina. la porta.)

Posat á sopar ab ell,
y com si fos sens malicia
apaga la llum, y fuig
cap á dins. M' entents?)

ADELA Sí, filla.

LLUISA (Senyalant á Carlets.)
(Ja veurás la que t' espera!)
(Carlets mirant l' álbun y parlant sol.)

CAR. Quin tipo, noy, quina fila!
Te posat de veterano
de quan hi habia milicia.

ADELA (A Lluisa.) A qué treu nas tot aixó?

LLUISA Ja veurás quin tip de riure.
Fes lo que 't dich.

CAR. (A Adela.) Ja ha avisat?

ADELA Si tant s' empenya...

CAR. 'S resigna?

ADELA Si es bon xicot; si 'm promet
no moure gens de bronquina...

CAR. Lo que vulgui li prometo.
(Ap.) (Ja está madura la viuda!)
Aixís m' agradan las donas,
que siguin tan...

ADELA Qué?

CAR. Senzillas.

- Donant menjá al qui te gana.
Un altre plat jo voldria!
- ADELA De vianda rescalfada? (Ab burla.)
CAR. Que 'n te, Adela, de malícia!
A la taula, que 'ls hors d' œuvre,
per fer gana, ja 'ns convidan.
Sentis. (S'acosta á ella.) No 's posi tan lluny.
(Servintla.) Un rabanet, si es servida.
- ADELA Mil gracias. (Pausa.)
CAR. Escolti, Adela.
- ADELA Ja escolto.
CAR. Mes rigui, filla,
que quan riu, no es una dona...
es un ángel.
(S' escorra de la cadira inclinantse molt.)
- ADELA (Ab malícia.) La cadira.
CAR. No 's mogui tant, que pot caura.
Als seus brassos, jo cauria,
apretantla tant y tant...
(Inclinant molt mes la cadira.)
- ADELA Vagi 'n compte, que rellisca. (Ab intenció.)
No 's mogui de sentadet,
y deixis de tonterías.
A sopá, que ja 's refreda,
y serveixim.
- CAR. Desseguida. (La serveix.)
Una anchoa.
- ADELA 'M dona set.
CAR. Donchs, un tall de llangonissa.
Un per vosté y un per mí, (Acció ad hoc.)
com dos germans que s' estiman. (Pausa.)
Permetim, ¿me fa 'l favor
d'... allargarme las olivas?
(Agafa la má d' Adela, fent com qui s' equi-
voca.)
- ADELA Miri que s' ha equivocat;
es la má.
- CAR. Dispensi, filla.
ADELA Qué potsé no s' hi veu prou?
Esperis. (Apart.) (Ara, Lluisa.)
Obriré més lo quinqué
(Fa com qui l' obra y l' apaga del tot.)
perque hi vegi. Ave María!
jo sí que la he feta bona.
A las foscas.
- CAR. Tinch cerillas;
ja encendré un misto.

- ADELA (*Apart.*) Jo fujo.
(*Se 'n vá depressa y surt la Lluisa que ocupa 'l seu puesto á la taula mentres en Carlets butxaqueja buscant la capsa de mistos.*)
- CAR. No se 'n vagi, Adela, vinga.
Es que 'ls mistos no trobava.
No 'm contesta? Ahont es, amiga?
Ja está encés. La meva dona!! (*Veyent á la seva dona.*)
Ave María Puríssima!!
- LLUISA La teva dona, trapella!
- CAR. Ja ho veig prou. Mira, Lluisa,
jo 't diré...
- LLUISA No 'm diguis res;
la culpa salta á la vista.
- CAR. Estás més guapa que may, (*Ab tó melós.*)
y hasta més... enrodonida.
- LLUISA No 'm vinguis ara ab cansons
que 'm cega, traydó, la ira.
Miram be. Jo soch la lletja,
y la sossa y l' encullida,
y la gelosa; no tinch
lo bon pamet de la viuda.
- CAR. (*Ay, Carlets! tu estás perdut;
ha escoltat nostra entrevista.*)
- LLUISA No 'm dius res, y que has de dí,
si jo he sentit las mentidas
que, no fa gayre, has contat,
tan fresch, á la meva amiga?
Qué ni tens poca á la cara!
¿Con qué, la boda va sé
una boda de vigilia,
feta, en dia de quaresma,
per un capellá?
- CAR. Lluisa!
- LLUISA Silenci. ¿Qué no badallas,
com avans sempre solías,
quan estabas prop de mí,
plé de fástich, pesant figas?
- CAR. Basta, Lluisseta, basta;
tot es broma sens malicia.
- LLUISA Sens malicia! Y la viudeta?
Y 'l vení aquí de visita?
Y aquellas dolsas protestas?
Y 'l rabanet, las olivas?
- CAR. Escolta, dona, un moment.
- LLUISA No escolto; donchs ¿y la viuda?
- CAR. Res, dona, res; tan sols broma.

- Com t' anyoro tant.
- LLUISA Mentida.
- CAR. Necessito distraccions.
Jo, per tu, no més puch viure.
- LLUISA Y per totas las que veus.
No has cambiat ni gens, ni mica.
Tu sempre tan poca solta.
- CAR. Y tu sempre tan bonica.
Si 'm volguessis escoltá
¡qué de cosas 't diria!
Mes, atent, ara que hi penso:
¿no te 'n vas aná, Lluisa,
al separarte de mí,
á Lleyda ab la teva tia?
- LLUISA Sí, senyó; vaig vendre 'ls mobles,
tot lo del pis.
- CAR. Per qué, filla?
- LLUISA Per no tenir ni un objecte
que 'm recordés tas perfidias.
Hasta vaig rompre 'ls retratos
del álbun, tot; res volia.
Vida nova, á viure sola.
- CAR. Aixó es: *ancha Castilla*,
y mentrestant jo solet,
sense la meva Lluisa. (Ab tó salamer.)
Que n' he fos de greix fins ara!
- LLUISA Oh! ja 's veu lo que patias;
si estás groch, tot desnarit,
sense humor, sense alegría.
- CAR. Per més que ho diguis de broma.
Fem las paus? (Ab tó resolt.)
- LLUISA Tot desseguida?
No 'm convé. Jo, tota sola,
visch molt be, donchs visch tranquila,
y no 'm faltan distraccions
en aqueixa nova vida.
- CAR. Honestas, vritat?
- LLUISA Com vulgas.
Romia, tonto, romia,
mes, no 't posis res al cap.
- CAR. Qué potsé ho dius ab malicia? (Serio.)
- LLUISA Y ara, fill, qué 't posas serio?
Qué t' importa la Lluisa?
- CAR. Molt m' importa, que ta honra
es la meva.
- LLUISA Bah! pamplinas.
No ets tu de la màniga ample?

- No dius que l' amor es libre?
CAR. Hasta tal punt, no senyora.
LLUISA Per tu, tot; per mi, ni mica;
bona lley, la del embut.
Tens, noy, unas teorías!
CAR. Bueno, ¿qué fem, Lluiseta?
¿vols fe las paus?
LLUISA Y ara, ximple?
Per desgracia, tinch memoria,
¿no 't recordas de la viuda?
Déixam en pau y aquí sola.
CAR. Donchs mira, Lluisa, mira;
jo me 'n vaig perque t' hi pensis;
quan estiguis més tranquila,
y tornaré per saber
lo que á la fí determinas.
Si després, pénsati be,
m' envias, com ara, á dida,
no 'm veurás més, jo t' ho juro;
m' en aniré á Filipinas,
á qualsevol part del mon.
LLUISA De veras, noy? m' esgarrifas.
Son lletjas las igorrotas;
no hi tindrás allí la vida.
No hi ha Enriquetas ni Adelas.
CAR. Adiós, noya; hasta la vista.
O m' obras, amant, los brassos,
ó no 'm veus may més, Lluisa. (Se 'n vá.)

· ESCENA VII

L L U I S A, *sola*

- LLUISA Aquest xicot es capás
de ferho tal com ho ha dit
quan ara d' aquí ha sortit.
Qué farás, tu, qué farás?
El deixas marxá tot sol
ó 'ls seus pecats li perdónas?
Qué tontas que som las donas
que 'ns enganya qualsevol!
He d' obrá ab molta cautela,
y pensarhi be, ab catxassa;
mes, aixó ja dura massa.
Qué dirá m' amiga? Adela! (La crida.)

ESCENA VIII

Dita y ADELA

ADELA (*Sortint.*) Ja es fora? Si que ha durat
las sessió! Qué tens, Lluïseta?

LLUISA Res, dona.

ADELA Te veig inquieta
y com si haguessis plorat.

LLUISA Y ara, tonta, vols callá!
Ja t' explicaré després...

Ditxosa porta! (*Se sent trucá.*)

ADELA Quí es?

LLUISA L' Arturet. Ja pot entrá.

(*Entra l' Arturo ab un papé de dulces que
deixa sobre la taula.*)

ESCENA IX

Dits y á son temps, PASCUALA y CARLETS

ART. Als peus de vostés, senyoras.
Cóm va, Adela?

ADELA Ab molta gana.

ART. Qué no han sopat?

ADELA *Pas encore.*

Hi ha hagut estorbs.

LLUISA (*Ap.*) Dona, calla.

ART. Alguna visita?

ADELA Sí.

LLUISA Donchs vamos, aném á taula,
que ja es hora.

ADELA Com tu vulguis.

LLUISA Vol sopá, Arturo, ab nosaltres?

ART. He dinat á la francesa;
mes, s' agráheix, moltes gracias.
He encarregat que portessin
uns gelats.

LLUISA Aixó ja es massa.

Ah! ja; com sab que á l' Adela
los sorbetes tant li agradan.

ADELA Es cert, que soch lllaminera.

LLUISA Aném á sopá. Pascuala!

Vosté sentis al costat
de l' Adela. Aixís.

(*Al veure que s' assenta al costat de l' Adela.*)

PAS. (*Sortint.*) Qué mana?

LLUISA Ja pots portá lo sopá.

Ah! mira, si duhen ara
uns gelats, pórtals aquí.

(*Se 'n vá la criada y torna ab lo primé plat.*)

Están molt serios; qué passa?

Adela, porta la copa;
y vosté, Arturo, animarse.

ADELA Qué potsé no sab que dí?

ART. Y molt, si vol escoltarme.

ADELA Ja l' escolto; digui, digui.

Qué potsé no 's troba be?

ART. No gayre, Adela, no gayre.

ADELA Vol una tassa de tila?

ART. No, senyora, no; mil gracias.

Jo tinch una malaltía
que sols vosté pot curarla.

LLUISA Y jo estich fent un papé

com si fos sola á la taula;

mes, segueixin, fassin feyna,
que aixís la cosa m' agrada.

ART. Ja sé que vosté es molt bona,

y que sab de lo que 's tracta.

ADELA Coneix ella lo seu mal?

Si que está ben enterada.

LLUISA Y tu també.

ADELA Yo? ni una jota.

Parla, Lluiseta, parla;

parli vosté, parlin tots.

ART. No, Adela, es cosa molt llarga

y millor será després,

al aixecarse de taula.

ADELA Com vulgui. (Ja 'l tenim mut;

jamay d' esplicarse acaba.)

(*Entra la criada ab lo plat de «croquetas.»*)

LLUISA Ja están aquí las *croquetas*;

ja sé, Adela, que t' agradan. (*Servintla.*)

(*Trucan.*) Ves á obrí. Será lo mosso

que porta 'ls gelats.

ADELA Ja basta;

no me 'n posis més, Lluisa. (*S' aixeca per*

LLUISA Ahont vas, noya? (*anar á dins.*)

ADELA Hasta la sala

á buscá 'l vano.

(*Se fica á dins.*)

- LLUISA No triguis.
(Veyent al seu marit al lllindar de la porta, girat d' esquena al escenari, que ha entrat darrera lo mosso qu' ha portat los gelats, qu' ha pres la criada y ha deixat sobre la cónsola.)
(Ap.) (En Carlets altre vegada?)
Sentis, ara, al meu costat. *(A l' Arturo.)*
(Ap.) (Ja veurás, noy, ma venjansa.)
- ART. Com vulgui. *(S' assenta al seu costat.)*
- LLUISA Digui, Arturet;
está resolt?
- ART. *(Ab passió.)* A estimarla
ab deliri, ab frenesí.
- CAR. *(Aquest ximplet 's declara, li fa l' amor! Escoltém.)*
- LLUISA Si son lleals sas paraulas,
com jo crech, prompte veurá
satisfeta sa esperansa.
- CAR. *(Si no fos jo aquí, traydora.*
No m' hi escapat! Com els altres!)
(Senyalant lo front.)
- ART. Jo confio, bona amiga, *(Ágafantli la má.)*
lográ avuy mateix...
- CAR. *(Un raba!*
No conteu ab en Carlets.)
- LLUISA Tot lo que vulgui, Arturet.
- CAR. Si son servits.
(Presentantse de prompte ab la safata dels gelats que deixa caura á la taula ab estrépit.)
- LLUISA Verge Santa!
En Carlets! *(Ap.)* (Aixís sabrás
lo que son celos, pavana.)
(Fingint, simulant molta por.)
- CAR. Vina aquí, infiel; no t' escapis!
(Li va detrás y al empenyá la porta, Lluisa la tanca de cop y li fa pegá un cop al front.)
Un cop al front! Una banya!

ESCENA X

CARLETS y ARTURO

- CAR. *(Cremat.)* Díguim, qué feya vosté
al costat d' aqueixa dona?
- ART. Qué l' importa?

- CAR. Aquesta es bona!
Molt, senyor meu.
- ART. Y per qué?
- CAR. Perque hi tinch sobre ella drets
molts sagrats. (*Ap.*) (Quin mal que 'm fa!)
(*Posantse la mà al front.*)
- ART. Ah! ja hi caig.
- CAR. Donchs, está clá.
Soch lo marit, en Carlets.
- ART. Aquell jove tant tronera;
tan... divertit, jo vuy di?
- CAR. Lo mateix, sí, home, sí;
mes, avuy, soch una fiera;
soch un marit enganyat
que vol venjansa complerta
d'aqueixa ofensa tant certa.
- ART. Aixó, no; no es vritat.
- CAR. A negarme s' atreveix.
lo que hi sentit?
- ART. Sí, senyó.
- CAR. Y aquell raudal de passió
que abocaba? Ni ha un feix.
No soch sort.
- ART. Mes, cego, sí.
- CAR. Cego? y he vist que las mans
s' apretaban com amants
ab molt tendre frenesí?
- ART. Escoltim, escoltim be,
que desfaré son error;
jo no feya pas l' amor,
ni pensarhi, á sa mullé.
Dèu m' en quart! sé qu' es casada.
- CAR. No es pas aixó inconvenient.
- ART. Esperis, home, un moment;
veurá la cosa esplicada.
- CAR. Digui aviat, que 'm sulfuro.
- ART. Enamorat com un xino
de l' Adela...
- CAR. No adivino.
- ART. Mes, trobantme jo ab l' apuro,
per lo meu geni encullit,
de confessar mon afecte...
- CAR. Si que, amich, es un defecte
que no tinch jo.
- ART. Lo partit
vaig pendre de demanar
que sigués ma intercessora,

- en tal lance, sa senyora,
y ella no s' hi va negar.
Avuy li habia promés
rompre 'l glas d' una vegada,
y la Lluisa empenyada
en que ho fes...
- CAR. Ja ho tinch entés!
L' animaba estant tots sols;
de modo que 'l suspirá,
y las estretas de má...
Som los marits molt mussols!
- ART. Era impulsat per l' amor
que jo per l' Adela sento.
- CAR. Ja balló, noy, de contento!
Quin pes m' ha tret, sí, senyor!
Deixim que l' abrassi be.
Bebém. Prengui una copeta.
Que n' ets de bona, Lluiseta!
Jo estich boig!
- ART. Ara vosté
espliquim, si be li plau,
com de Lluisa sabia
sa habitació.
- CAR. Persegua,
ab franquesa, un altre cau,
- ART. Ah, dimoni! diguí prompte,
que á la viudeta buscaba?
- CAR. Seré molt franch; m' agradaba.
- ART. Donchs hem d' arreglá aquest compte,
que soch jo 'l qu' está en berlina.
- CAR. No 'n fassi cas, es brometa.
Mes ¿cóm es que la Lluiseta
se troba aquí?
- ART. Si es vehina
de l' Adela, y aquí viu.
- CAR. La Lluisa? no pot sé.
Y l' altre?
- ART. En lo pis tercié.
- CAR. Y ara, bon home, qué diu?
Vosté s' erra.
- ART. No, no tal.
- CAR. Si jo 'ls pisos he contat
al sé aquí, y tres han sumat.
- ART. *Dispensi, hi ha principal.*
- CAR. Ah, rediable! te rahó.
Jo sí que l' he feta bona;
buscá en lo pis de ma dona

- un' altre socia! *Tableau!*
- ART. Un trabacuentas de pis
que 'm deixa á mí desairat,
perque vosté aquí ha pujat...
- CAR. Per ferlo á vosté felís.
Escolti: jo ab la viudeta
li faré de bo, veurá
com son amor logrará,
y olvidi ma mala treta.
Mes ara, en cambi, un favor
ja tranquil, de vosté espero.
- ART. Donchs conti ab ell, si puch ferho.
- CAR. Está en sa má, sí senyor.
Ara las paus ab ma esposa,
si m' ajuda, lograré.
- ART. Ab m' ajuda? Y qué he de fer?
- CAR. Amich meu, molt poca cosa.
Més atengui; aném allí,
(*Portantlo al recó oposat á la porta per
ahont ha surtit la Lluisa.*)
perque fora molt graciós
que, tras la porta, las dos,
ho poguessin tot sentí.
Judica, ma dona, un crim
lo que ab l' Adela jo hi fet.
- ART. Com jo mateix, y es ben net.
- CAR. Entre homes, no 's mira prim.
- ART. Si li sembla...
- CAR. No hi pensém
ab lo passat; deixiho corra;
ma explicació tot ho borra,
y á lo que importa, ara anem.
Amich meu, es convenient
que, fingint gran amiatat,
fem veure que hem inventat
lo de l' Adela, ab intent,
sabent que aquí viu ma dona,
de despertar son amor
creyentme infiel y traydor.
Li sembla l' idea boná?
- ART. Me sembla massa atrevida.
- CAR. No ho cregui; per pur afecte,
vosté, al sabé 'l meu projecte,
l' ha secundat desseguida.
- ART. Mes, jo temo no sabré
fer lo papé que 'm pertoca.
- CAR. Obri molt poquet la boca

- que lo demés jo ho faré.
Ara, amich, una advèrtencia;
tráctim de *tú* al seu devant;
no tiri á terra 'l meu plan
cometent una imprudencia.
Si la Lluisa s' ho empassa,
cosa que jo crech ja feta,
tot seguit ab la viudeta,
que ja ha esperat un xich massa,
lo caso, créguim á mí.
ART. No fassi cap disbarat.
CAR. Donguis, home, per casat.
ART. Donchs, segueixo 'l seu camí.
CAR. Ara, lo plan comensém,
y per cridá s' atenció
fassi lo que fassi jo.
A tot drap, á tot, rihém.
Mes, escolti, ¿cóm se diu?
ART. Arturo Roca.
CAR. Está be.
Que fassi be lo papé.
Com en Novelli. Així viu. (*Riuhén los dos.*)
ART. Dius que se ho han cregut las dos
de bona fé?
CAR. Sí, Arturet.
(*Tot aixó ho dihuen entre grans riallas.*)
Es que la comedia hi fet
al pel, noy.
ART. Sí, qu' es graciós!
CAR. Y tu, noy, tan gata maula.
Quan aquí jo t' hi sorprés
ab ella, estabas encés
com un bitxo, y sens paraula.
ART. Si estabam distrets los dos.
CAR. Y bastant entussiasmats.
Quan hi portat los gelats...
ART. Ella, espantada, s' ha fos.
(*Lluisa y Adela han anat escoltant l' última
escena desde una de las portás laterals.*)

ESCENA XI

Dits, LLUISA y ADELA

- ADELA Se tutejan; no has sentit?
LLUISA Y riuhén com dos ximplets.
(*Surten las dos á l' escena.*)

- CAR. Prou, Arturo.
ART. Prou, Carlets.
CAR. De riure 'm fa mal el pit.
Pero, dispensin, senyoras.
Apa, Arturo, esplicat, noy.
ADELA S' han escapat de Sant Boy?
ART. De riure tant, hasta ploras.
CAR. Es molt cert, mes conta 'l cas,
que ja es hora.
ART. Cóntal. tú.
CAR. No, tú.
ART. Tú.
LLUISA Aixís; ningú.
CAR. Vaja, Arturo, acabarás?
ART. A tu 't toca.
CAR. Donchs, corrent.
Escoltin: aquest y jo,
que som amichs...
ADELA De debó?
CAR. Sí, Adela.
ADELA Vagi dihent.
CAR. Aquest embull hem tramat...
LLUISA Quin, noy?
CAR. Aqueixa sarsuela
de fingí que de l' Adela
estaba jo enamorat.
ADELA Y per qué?
CAR. Perque buscaba
(*Dirigintse á la seva dona.*)
las paus ab tu conseguí.
Sabent vivias aquí
y com qui s' equivocaba,
com si á l' Adela busqués,
creyent entrá á casa seva,
fe patí á la dona meva
de celos, perque després,
descuberta la tramoya
y sabent que l' Arturet
per l' Adela está desfet,
'm perdonessis tu, noya.
LLUISA Tu m' enganyas. Digui, Arturo,
¿es cert lo qu' aquest ha dit?
ART. Sí, senyora; 'l seu marit
sols pensa ab vosté, li juro.
Ell buscaba una ocasió
de caure á sos peus, amant,
de sos llabis esperant...

- CAR. Olvit, Lluisa, y perdó.
Me 'l donas?
- LLUISA Qué vols que 't diga?
t' he vist tan entussiasmat
quan estabas al costat
de l' Adela, de m' amiga.
¿No es vritat que tu també (A Adela.)
que 't feya l' amor te creyas
y del nou tenorio 't reyas?
- ADELA Ab la major bona fè.
- CAR. La teva resposta espero.
- LLUISA Dupto, noy; no sé que di.
- CAR. O 'm dius aviat que sí,
ó agafo, noya, 'l sombrero.
- ADELA Vaja, Lluisa, qué 't costa?
- ART. Sigui generosa, dona.
- LLUISA Lo perdono.
- ART. Y ADELA Lo perdona!
- LLUISA Aquí tens, tú, ma resposta.
(Li allarga la mà que 'n Carlets estreny ab
calor.)
Mes, ara, noy; nova vida,
res de viudas ni casadas;
no torném á las andadas.
- CAR. T' ho juro ab lo cor, querida.
Ara que ja soch ditxós
he de cumplí lo pactat. (Dirigintse á Art.)
L' Arturo está enamorat,
y com es tant vergonyós
á dirho no s' atreveix
á qui tal amor inspira,
y suspira, sols suspira,
y 'n aquest estat, pateix.
- ART. Es molt cert, mes, ara 'm toca
dirli, Adela, ab tot lo cor,
qu' espera lo meu amor
un sí dols d' aqueixa boca.
- ADELA Concedit. Que m' estimaba
já fa molt temps que ho sabia,
y á tal tendre simpatia
ab la meva lj pagaba.
Mes, vosté no 'm deya res,
y aixís pasaban las horas.
- CAR. Fent tú l' os.
- ART. Per fi, senyoras,
m' hi tret de sobre un gran pes.
- CAR. Donchs, Viva.Espanya! que soch,

com tú, felís, Arturet.
Vinga un abrás ben estret.
(*Va á donarlo á la seva dona, pero s' abalan-
sa á Adela.*)

ART. (*Apartantlo.*) Eh! Carlets, á poch á poch.
Aquest es lo pis tercé. (*Senyalant á Adela.*)

NO T' ERRIS. A tu, 'l segon. (*Senyalant á*
CAR. Tens rahó, ¡vatúa 'l mon! *Lluisa.*)
Dispensi. (*A l' Adela.*)

ADELA No hi ha de qué.

LLUISA Que t' agrada á tu l' arrós!

CAR. No, dona, una distracció.

Mes, permétem...

LLUISA Tens rahó.

CAR. He de dí algo als senyors. (*Dirigintse al*
Un bon concell: es precis, *públich.*)
si vostés van de conquista,

que tinguin molt bona vista,

no s' equivoquin de pis.

Sobre tot, si tenen dona

y 'ls agrada veure 'l mon,

no 's vegin luego en l' afront

en que s' ha vist ma persona.

CAU LO TELÓ

LO TEATRO REGIONAL

69 OBRAS PUBLICADAS

	<i>Plas.</i>
<i>L' Agulla</i> , drama, 3 actes, Pelay y Briz	2
<i>Sortint del ou</i> , diàlech, Ignasi Iglesias	0'25
<i>Clarís</i> , drama, 3 actes, Conrat Roure	2
<i>Lo Teatro per dins</i> , comedia, 2 actes, Frederich Soler	1'50
<i>Sant Jordi mata l' aranya</i> , comedia, 1 acte, A. Guasch Tombas	1
<i>La dona y la baylerina</i> , comedia, 1 acte, Frederich Soler	1
<i>Pintura fi de sigle</i> , 1 acte, Guasch Tombas y Dalmases Gil	1
<i>Un' altra sogra</i> , comedia, 1 acte, Abelardo Coma	1
<i>Las Joyas de la Roser</i> , drama, 3 actes, Frederich Soler	2
<i>Tot per las donas!</i> 1 acte, Joseph M. ^a Pous	1
<i>L' esclau del vici</i> , monòlech, Ignasi Iglesias	0'50
<i>La feyna d' en Jafá</i> , comedia, 1 acte, Ernest Soler de las Casas	1
<i>Los aucellets</i> , comedia, 3 actes, Joseph M. ^a Pous	2
<i>La mosca al nas</i> , comedia, 1 acte, Frederich Soler	1
<i>La firma d' en Rovellat</i> , comedia, 1 acte, Conrat Colomer	1
<i>La tornaboda</i> , comedia, 1 acte, Juliá Carassó	1
<i>¡Xerrairell!</i> Monòlech, Joaquim Montero	0'50
<i>Lo quarto dels mals endrossos</i> , 1 acte, Conrat Roure	1
<i>Qui oli remena...</i> Juguet, 1 acte, Pere Reig y Fiol	1
<i>La flor de la montanya</i> , drama, 3 actes, Ramón Bordas	2
<i>Tres personas</i> , juguet, 1 acte, Abelardo Coma	0'50
<i>¡Tot per ellal!</i> Comedia, 1 acte, A. Careta y Vidal	1
<i>Per contradicció</i> , comedia, 1 acte, J. Pont y Espasa	0'50
<i>La mort de Nerón</i> , tragedia, 1 acte, Victor Balaguer	0'50
<i>Un músich de regiment</i> , sarsuela, 1 acte, Joseph M. ^a Pous	1
<i>La Dama de Reus</i> , drama, 3 actes, Manuel Rocamora	2
<i>Un rey de pega</i> , monòlech llich, 1 acte, Enrich Molina	0'50
<i>Dos companys mal aringuts</i> , joguina, 1 acte, F. Godo y V. Rahola	1
<i>La Pescateria</i> , sainete, Mirabent y Mestres	1
<i>La Casamentera</i> , joguina, 1 acte, Conrat Roure	1
<i>Las esposallas de la morta</i> , tragedia, 3 actes, Victor Balaguer	1
<i>Los gelos de la Coloma</i> , parodia, 1 acte, A. Guasch Tombas	1
<i>Un bateig á cops de punys</i> , comedia, 1 acte, Jaume Molgosa	1
<i>Una dona y un Deu</i> , comedia, 1 acte, Joseph M. ^a Pous	1
<i>Si, senyors</i> , monòlech en vers, Joseph Barbany (Pepet del carril)	0'50
<i>Lucrecia Borgia</i> , joguina, 1 acte, Francisco X. Godo	1
<i>Lo diner</i> , comedia, 3 actes, Joseph M. ^a Pous	2
<i>Lo marit de la difunta</i> , joguet, 1 acte, Francisco Figueras y Ribot	1
<i>L' ocasió fa 'l lladre</i> , proverbí, 1 acte, Conrat Roure	1
<i>Mestre Jan ó l' honra del treball</i> , drama, 5 actes, Joseph O. Molgosa	2
<i>Lo somni de la Ignocencia</i> , sarsuela, 1 acte, C. Colomer y U. Fando	1
<i>Home á l' aygua</i> , comedia, 1 acte, Pere Reig y Fiol	0'50
<i>Lo ret de la Sila</i> , comedia, 1 acte, Frederich Soler y Hubert	1
<i>Las tres alegrias</i> , comedia, 1 acte, Joseph Maria Arnau	1
<i>¡Dorm!</i> sarsuela, 1 acte, Narcís Campmany y Joan Riús	0'50
<i>Sete jutjes...</i> sarsuela, 1 acte, Manu el Angelon y Mtre. Pujadas	1
<i>A la lluna de Valencia</i> , comedia, 2 actes, Narcís Campmany y Pahissa	1'50
<i>Als peus de vostè</i> , joguina, 1 acte, Miquel M. Palá Marquillas	1
<i>La herencia del oncle Pau</i> , comedia, 4 actes, Conrat Colomer	2
<i>Los tres tonís</i> , quadro de costums, 1 acte, Narcís Campmany y Pahissa	1
<i>De teuladas en amunt</i> , sarsuela, 1 acte, Conrat Roure y Joseph Ribera	0'50
<i>La mort de Anibal</i> , tragedia, 1 acte, Victor Balaguer	1
<i>La festa del adroguer</i> , 1 acte, Joan Manel Casademunt y Mtre. Fita	1
<i>Un embolich de cordas</i> , comedia, 2 actes, Joseph Maria Arnau	1'50
<i>Lo timbal del Bruch</i> , drama, 4 actes, Frederich Soler y Hubert	2
<i>Lo mestre de minyons</i> , quadro, 1 acte, Joseph Feliu y Codina	1
<i>Entrar per la finestra</i> , comedia, 1 acte, Pere Reig y Fiol	0'50
<i>Matrimonis á Montserrat</i> , anada en 2 actes, C. Roure y J. M. ^a Comella	1'50
<i>La llupia</i> , joguina, 1 acte, Conrat Colomer	0'50
<i>Una poma per la sed</i> , juguet, 1 acte, Lambert Escaler	1
<i>D' estudi</i> , monòlech, Joseph Barbany	0'25
<i>Lo gech d' en Migranya</i> , sainete, 1 acte, Teodoro Baró	0'50
<i>Los Encants de Sant Antoni</i> , sainete, 1 acte, J. M. ^a Pous y Mtre. Ferrer	1
<i>Verdalet pare y fill</i> , sarsuela, 2 actes, C. Colomer y U. Fando	1'50
<i>Lo grá de mesch</i> , drama, 4 actes, Joseph Feliu y Codina	2
<i>A pel y á repel</i> , juguet bilingüe, 1 acte, Narcís Campmany y Pahissa	1
<i>Las erradas del papá</i> , sarsuela, 1 acte, Conrat Colomer y Perez Aguirre	0'50
<i>La copa del dolor</i> , drama, 3 actes, Narcís Campmany y Andreu Brasés	2
<i>Dispensi, hi ha principal</i> , comedia, 1 acte, Ramon Caballer y Sáez	1